opusdei.org

Brief van de prelaat (september 2012)

"Er bestaat geen liefde zonder lijden, zonder het lijden van de zelfverloochening". De prelaat van het Opus Dei beschouwt deze woorden van Benedictus XVI in de brief van september die over het Kruis van Christus gaat.

5-9-2012

Geliefden; moge Jezus mijn dochters en zonen bewaren!

Zoals in andere jaren wilde ik deze onderbreking graag benutten om op verschillende plaatsen bij mijn dochters en zonen te zijn: het helpt me veel jullie te zien, bij jullie te zijn en de – altijd actuele – noodzaak van de apostolische expansie te ervaren. Het heeft niet zo mogen zijn: *omnia in bonum* , maar des te intenser zijn wij vanuit Pamplona “over de wereld getrokken.”

Begin juli ben ik, voordat ik naar Pamplona ging, in Barcelona en Gerona geweest. Daar hebben we een grote bijeenkomst gehad en daar heb ik een beeld van de heilige Jozefmaria gezegend dat ergens geplaatst is waar veel apostolaat met de jeugd wordt verricht. Daarna ben ik, zoals ik jullie al had gezegd, naar Portugal gegaan om bij Onze Lieve Vrouw van Fatima te bidden en een samenzijn te hebben met een groot aantal van jullie broers en zussen. En de 23ste was ik in Lourdes om Maria

samen met het hele Werk te vereren en haar voorspraak in te roepen: ik heb haar uit naam van iedereen bedankt.

Ook heb ik een korte reis naar Nederland gemaakt. Behalve de vreugde om de gelovigen van de prelatuur te zien, is een deel van de *prehistorie* van het Werk in dat land, waar ik in gezelschap van onze Vader en onze geliefde Don Álvaro was, opnieuw voor mij gaan leven. Hoe veel hebben die niet gebeden terwijl ze over de wegen en door de steden van Nederland gingen, denkend aan de vrouwen en mannen die bij het Opus Dei zouden komen, met een vertrouwen dat wij nu bewaarheid zien! Laten we toch dagelijks de gemeenschap van de heiligen beleven.

Morgen, 2 september, zal ik drie broers van jullie, geassocieerden, tot priester wijden. Het diaconaat

hebben ze zes maanden geleden ontvangen. Ook vanwege dit feit gaan mijn gedachten naar de heilige Jozefmaria. Een van zijn dromen was deze stap: het moment waarop er enkele van deze zonen van hem priesters zouden worden. Bidt voor hen en voor de vruchten van de talloze activiteiten die gedurende deze tijd in de hele wereld plaatsvinden; ook voor de Regio's van het zuidelijk halfrond die ons allen met het gewone leven steunen.

Op 14 september, midden in de maand die begint, zullen we onze Moeder de Kerk opnieuw bedanken voor het feest van de Kruisverheffing. Onze Vader heeft dat altijd met een speciale vreugde voorbereid en gevierd, in de volle overtuiging dat het Kruis de troon van de glorie is vanwaar Christus alle dingen tot zich trekt. [1] Jullie kunnen je niet voorstellen met welke hoge verwachtingen hij aangaf, dat

in de centrale zetel van het Opus Dei een grote muurschildering zou worden gemaakt, die de scene voorstelt die in de liturgie wordt gevierd: de terugkeer van het Heilig Kruis naar Jeruzalem, nadat dit uit de handen van de ongelovigen was gered.

Als uiting van deze zo diep gewortelde devotie droeg hij altijd een relikwie van het *lignum crucis* bij zich en wilde hij dat ook zijn opvolgers die bij zich zouden dragen: eerst onze onvergetelijke don Álvaro en nu ik. Wij allen waren onder de indruk van de grote vroomheid waarmee hij iedere dag deze heilige relikwie kuste, voordat hij zich ’s avonds terugtrok om te gaan rusten, en hij herhaalde dat aan het begin van de dag en op andere momenten.

Op 15 september, de dag na dit feest, zullen we de aanwezigheid van Maria aan de voet van het Kruis

herdenken, waar zij met Jezus leed en met Hem meewerkte bij het verlossingswerk. Daar werd haar nieuwe moederschap zichtbaar, toen zij die woorden van de Heer beluisterde: *Vrouw, zie daar uw zoon* . [2] Toen heeft zij ons vol liefde en overgave als haar echte kinderen aangenomen. Deze twee feesten zijn voor de christenen een machtige oproep, een krachtige aansporing om de kleine of grote kruisen die er in ons leven kunnen komen zonder te klagen of te jammeren te omhelzen, omdat die ons aan Christus binden en een heel speciale zegen van God zijn. We mogen het commentaar van de heilige Jozefmaria niet vergeten op het feit dat veel mensen alles wat voor hen een tegenslag betekent een kruis noemen en uiteindelijk de afbeeldingen ervan uit hun huis en vooral uit hun gedrag weghalen. Ze willen niet erkennen dat het heilig Kruis, in al zijn uitingen, vrijheid schenkt en de kracht om de strijd

voor de nieuwe evangelisatie aan te gaan, te beginnen bij de persoonlijke bekering van iedereen.

Jaren geleden zei de heilige Vader in een homilie dat **er geen liefde bestaat zonder lijden, zonder het lijden van de zelfverloochening, van de omvorming en zuivering van het ik door de ware vrijheid. Waar niets is waarvoor het de moeite waard is te lijden, verliest zelfs het leven zelf zijn waarde. De Eucharistie, het centrum van ons christen-zijn, is gebaseerd op het offer van Jezus voor ons, het kwam voort uit het lijden uit liefde, dat aan het kruis het hoogtepunt had. Wij leven door deze liefde die zich overlevert. Deze liefde schenkt ons de moed en de kracht om met Christus en voor Hem in deze wereld te lijden, in het besef dat juist op deze manier ons leven groots wordt, rijp en waarachtig.** [3]

Laten we alle mensen met wie wij omgaan of die we ontmoeten, helpen de waarde van het lijden op deze manier te benaderen, met vrede en ook met vreugde. Onze stichter heeft hier bij gelegenheid de nadruk op gelegd, door zich vol verdriet de vraag te stellen: ***Wie wil er vandaag nog het heilig Kruis vinden? Weinigen. Jullie zien wat de reactie van de wereld is op het Kruis, zelfs van velen die zich katholiek noemen, voor wie het Kruis een aanstoot of een dwaasheid is, zoals Sint Paulus heeft geschreven*** **: iudaeis quidem scándalum, géntibus autem stultítiam *(I* Ko *r 1, 23). Heer! In de loop der eeuwen blijft deze abnormale situatie voortduren, zelfs onder de mensen die zeggen dat ze van U houden en U volgen.***
[4] Inderdaad bemerken wij in deze wereld van ons wat de apostel aan de Korintiërs schreef: *de Joden eisen wonderen, Grieken verlangen*

wijsheid. Maar wij verkondigen een gekruisigde Christus, voor Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid; maar voor hen die geroepen zijn, Joden zowel als Grieken, is die Christus Gods kracht en Gods wijsheid. ***[5] Mijn kinderen*** – ging onze Vader verder – ***jullie zien dat ik niet overdrijf. Nog steeds is het Kruis een symbool van de dood, in plaats van een teken van leven. Nog steeds ontvlucht men het Kruis alsof het een schandpaal is, terwijl het een troon van glorie is. Nog altijd verwerpen de christenen het kruis en identificeren het met het lijden, in plaats van met de liefde.*** [6] Hebben jij en ik, heeft ieder van ons, het heilig Kruis werkelijk lief? Zijn wij ervan overtuigd dat de vereniging met de gekruisigde Christus de bron is van de bovennatuurlijke doeltreffendheid en van de ware vreugde? Oefenen wij ons dagelijks in het liefdevol

accepteren van wat ons mishaagt: ziekte, alles wat een hindernis voor onze plannen vormt, de tegenslagen van de dag? Als er bovennatuurlijke visie is zullen wij iedere dag niet weinig gelegenheden ontdekken om ons met Jezus en Maria te verenigen, door met liefde de kleine – en misschien niet zó kleine – tegenslagen te aanvaarden en ze in de heilige Mis op te dragen. Wat een grote schat voor de hemel zullen wij bij elkaar krijgen, op basis van piepkleine details.

De heilige Jozefmaria heeft ons dit voortdurend voorgehouden. ***Ik nodig jullie uit om gedurende de dag – met jullie versterving, met acten van liefde en overgave aan de Heer – milligrammen goud te verzamelen, en het slijpsel van briljanten, van robijnen en smaragden. Jullie zullen ze op jullie pad vinden, in de kleine dingen. Verzamel ze om er een***

schat in de hemel van te maken, want met milligrammen goud krijgt men na verloop van tijd grammen en kilo's; en met stukjes van deze edelstenen zullen jullie schitterende diamanten maken, grote robijnen en stralende smaragden. [7]

Het recept is gemakkelijk in praktijk te brengen, maar het veronderstelt het verlangen Christus op Calvarië te vergezellen. ***Drie houdingen zijn er mogelijk tegenover het Kruis*** , heeft onze stichter samengevat. ***Voor dit geschenk vluchten, wat bijna iedereen doet. Het overmoedig zelf gaan zoeken, door grote beproevingen te verlangen en zich aan buitengewone boetedoeningen te onderwerpen: als deze impuls niet van God komt, lijkt me dat evenmin goed, omdat het de vrucht kan zijn van verborgen hoogmoed. De derde houding is het met vreugde te ontvangen, wanneer de***

Heer het stuurt: hier ligt, denk ik, de meest gepaste gedragswijze ten opzichte van het Kruis. [8]

Laten we opnieuw onze blik op de allerheiligste Maagd richten. Het feit dat Maria sterk kon blijven onder het Kruis, om haar Zoon van dichtbij te vergezellen, was ongetwijfeld een speciale genade van God; maar een genade waaraan zij beantwoordde met een voorbereiding van jaren – vanaf het moment van de Aankondiging en zelfs nog eerder – door de volledige openheid van haar hart en ziel tegenover wat God van haar vroeg.

De etappes van de weg van Maria, vanaf het huisje van Nazareth tot het huis in Jeruzalem, ging via het Kruis waar haar Zoon haar aan de apostel Johannes toevertrouwde. Ze worden gekenmerkt door haar vermogen om voortdurend in een situatie van ingetogenheid te

verkeren om alle gebeurtenissen in de stilte van haar hart, onder het oog van God, te overwegen (vgl. *Lk* . 2, 19-51). En in deze overweging met God kon zij ook de wil van God begrijpen en deze innerlijk aanvaarden. [9]

Mijn dochters en zonen, dit is de grote les die de Kerk ons leert naar aanleiding van dit Mariafeest. Het hele aardse bestaan van Onze Lieve Vrouw brandde op in het vurige verlangen de goddelijke wil te vervullen, ook wanneer deze voorzienigheid van God haar omgeven door leed verscheen. En alles heeft zij zonder klagen volbracht, met menselijke en bovennatuurlijke elegantie, zonder de aandacht te trekken: Zij is – zoals de heilige Jozefmaria zo vaak heeft herinnerd – ***Lerares van het verborgen en stille offer*** . [10] Met haar voorbeeld bemoedigt zij ons om de kleine – wat gewoonlijk het geval

zal zijn – en de grote de tegenslagen van het leven met liefde te ontvangen.

Laten wij proberen ons deze houding van de allerheiligste Maagd eigen maken. Zij is het model voor de zielen die midden in de wereld contemplatief willen zijn: we kunnen in ons persoonlijk gebed de vreugdevolle of smartelijke gebeurtenissen van de dagen overwegen om daarin steeds de allerbeminnelijkste wil te ontdekken van God, onze Vader, en deze vredig aannemen. Op deze manier zullen wij het Hart van Jezus Christus met vreugde vervullen. Hij zal ons zegenen en onze inspanning om veel zielen dichter bij Hem te brengen heel doeltreffend maken. Laten we de versterving en de boete beminnen, met natuurlijkheid, zonder er ophef van te maken, zoals wij in het leven van Maria zien gebeuren. ***De wereld bewondert***

alleen maar het offer dat opzien baart, omdat zij de waarde niet kent van het verborgen en stille offer . [11]

Als we in de Mis naar het kruis kijken dat op het altaar is geplaatst, als we het kleine kruisje kussen dat ik jullie aanraad altijd bij je te dragen – zoals onze Vader heeft geschreven – , bij het kussen of een buiging maken voor het houten kruis in onze kapellen, laten we dan denken aan de diepe betekenis van deze gebaren. Ze spreken ons ervan – zegt de Paus – dat **God de wereld niet heeft verlost met het zwaard, maar met het Kruis. Terwijl Hij aan het sterven is strekt Jezus zijn armen wijd uit. Dit is bovenal het gebaar van het lijden: Hij laat zich voor ons aan het Kruis spijkeren om ons zijn leven te geven. Maar die uitgestrekte armen zijn tegelijkertijd de houding van degene die bidt, een houding die de**

priester aanneemt wanneer hij in het gebed zijn armen uitstrekt. Jezus heeft het lijden, zijn leed en dood, in gebed veranderd, in een acte van liefde jegens God en de mensen. Daarom zijn de uitgestrekte armen van de gekruisigde Christus ook de geste van een omhelzing, waarmee Hij ons naar zich toetrekt, waarmee Hij ons met liefde in zijn armen wil sluiten. Zo is het een beeld van de levende God, is het God zelf, en we kunnen ons in zijn handen laten. [12]

Bij het herlezen van deze woorden van Benedictus XVI, is mij een karakteristiek beeld van de heilige Jozefmaria tot in detail voor de geest gekomen. Als hij sprak over de Heer die meer dan door de nagels, door zijn grote liefde voor ons aan het kruis genageld was, – zo drukte hij zich gewoonlijk uit – kwam het regelmatig voor dat hij met

natuurlijkheid zijn armen een beetje uitstrekte en de handpalmen draaide, in een gebaar dat voor de meesten misschien onopgemerkt bleef. Ik weet – omdat hij me dat een keer vertelde – dat dit gebaar een uitdrukking was van zijn verlangen om zich heel nauw met de Heer te verenigen, die aan het kruishout genageld was, en dat hij probeerde zich met Hem te identificeren om alle mensen goed te onthalen.

De paus geeft aan dat **Maria de weg van haar Zoon steeds op een discrete manier gevolgd heeft tijdens zijn openbaar leven tot aan de voet van het Kruis, en dat ze ook nu, met haar stil gebed, de weg van de Kerk volgt.** [13] Laten we in moeilijke tijden met meer aandrang haar voorspraak inroepen, opdat ze ons sterk maakt bij het lijden dat we accepteren of opzoeken. Laten we onder haar moederlijke bemiddeling – zij is de *Mater Ecclésiæ* , de Moeder

van de Kerk – het Jaar van het Geloof plaatsen dat over een paar weken zal beginnen, op 11 oktober, de dag waarop vijftig jaar geleden het Tweede Vaticaans Concilie werd geopend. En we kunnen gehoor geven aan de heilige Vader door ons in te spannen om ons op ieder moment te gedragen als christenen uit één stuk, met een duidelijk getuigenis – door woorden en werken – van ons katholiek geloof. De maatschappij, de milieus waarin wij ons bewegen, hebben een aanvulling van geestelijk leven nodig, van bovennatuurlijk leven, en dat kan alleen voortkomen uit het Kruis van Christus. En zonder zichzelf letsel toe te brengen, met vrede en volharding, proberen wij de les van de Meester te leren, die naar de ontmoeting op Calvarië ging, en het volgende aangaf: *vurig heb Ik ernaar verlangd dit paasmaal met u te eten* … [14]

Blijf *consummati in unum, volmaakt één* [15] bidden voor mijn intenties, verenigd in het gebed, het offer en de ijver om de Kerk, de paus en alle zielen te dienen. Om dat te bereiken kunnen we hulp vragen aan don Álvaro, die het stokje van onze Vader overnam, precies op dit feest van Onze Lieve Vrouw van Smarten. Ik denk dat de vrede – die de eerste opvolger van de heilige Jozefmaria altijd kenmerkte – vanaf toen nog sterker werd, waardoor de mensen die contact met hem hadden, zich heel sterk aangetrokken voelden tot God, onze Heer.

Laten we de paus van de 14de tot de 16de van deze maand vergezellen op zijn pastorale reis naar Libanon, waar hij de post–synodale apostolische exhortatie over het Midden–Oosten zal ondertekenen en overhandigen, de vrucht van de bijzondere Vergadering van de bisschoppensynode van twee jaar

geleden in Rome. Laten we bidden voor deze landen die onze Heer door zijn aanwezigheid geheiligd heeft en laten we de Maagd Maria, *Regína pacis* , vragen om het geschenk van de vrede voor de volken in die zone en voor de hele mensheid.

Met alle genegenheid zegent jullie,

jullie Vader

+ Javier

Torreciudad, 1 september 2012

1. Cfr. *Joh* 12, 32

2. *Joh* 19, 26.

3. Benedictus XVI, Homilie bij de inauguratie van het Paulusjaar, 28-6-2008.

4. Heilige Jozefmaria, Aantekeningen van een meditatie, 3-5-1964.

5. 1 *Cor* 1, 22-24.

6. Heilige Jozefmaria, Aantekeningen van een meditatie, 3-5-1964.

7. Heilige Jozefmaria, jaar 1968.

8. Heilige Jozefmaria, Aantekeningen van een meditatie, 3-5-1964.

9. Benedictus XVI, Toespraak bij de algemene audiëntie, 14-3-2012.

10. Heilige Jozefmaria, *De Weg* , n. 509.

11. *Ibid* ., n. 185.

12. Benedictus XVI, Homilie in Mariazell, 8-9-2007.

13. Benedictus XVI, Toespraak bij de algemene audiëntie, 14-3-2012.

14. *Lc* 22, 15.

15. *Joh* 17, 23.

Copyright © Prælatura Sanctæ Crucis et Operis Dei

pdf | Document automatisch aangemaakt door https://opusdei.org/nl-be/article/brief-van-de-prelaat-september-2012/ (13-1-2026)